

Uchwała Nr. 62.XI.2015
Rady Gminy Płoniawy - Bramura
z dnia 17 czerwca 2015 r.

w sprawie odmowy uwzględnienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa.

Na podstawie art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. , poz. 594 ze zm.), Rada Gminy Płoniawy-Bramura, uchwała co następuje:

§ 1.

Odmawia się uwzględnienia wezwania Janusza Milewskiego oraz Michała Budnego reprezentowanych przez radcę prawnego Iwonę Sysik-Oliwę z dnia 26 maja 2015 roku do usunięcia naruszenia prawa tj. usunięcia zmian w planie zagospodarowania przestrzennego Gminy Płoniawy-Bramura wprowadzonych § 2 pkt 4 i 7 uchwały Nr 38/VII/2011 Rady Gminy Płoniawy -Bramura z dnia 18 maja 2011 roku w sprawie zmiany w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego Gminy Płoniawy-Bramura – dopuszczającego możliwość realizacji masztów elektrowni wiatrowych (treść § 2 pkt 7 uchwały).

§ 2.

Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Gminy Płoniawy-Bramura do przekazania niniejszej uchwały wraz z uzasadnieniem „Wzywającym” Radę do usunięcia naruszenia prawa.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY
RADY GMINY
Zbigniew Tomaszewski

Uzasadnienie

Pismem z dnia 26 maja 2015 roku Rada Gminy Płoniawy-Bramura została wezwana do usunięcia naruszenia prawa, tj. usunięcia zmian w planie zagospodarowania przestrzennego Gminy Płoniawy-Bramura wprowadzonych uchwałą Nr 38/VII/2011 Rady Gminy Płoniawy-Bramura z dnia 18 maja 2011 roku w sprawie zmiany w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego Gminy Płoniawy-Bramura – dopuszczającego możliwość realizacji masztów elektrowni wiatrowych (treść § 2 pkt 7 uchwały). Wzywający zarzucili, że przepisy miejscowego planu, wprowadzone w § 2 pkt 4 i 7 uchwały, tj. § 15 ust. 4 i § 30 są niezgodne z zapisami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego rady gminy Płoniawy-Bramura (uchwała nr 258/XLV/02 z dnia 2 października 2002 roku Rady Gminy Płoniawy-Bramura w sprawie uchwalenia „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Płoniawy-Bramura”) oraz zostały wprowadzone z naruszeniem art. 6 ust. 2 pkt 2, art. 15 ust. 2 pkt 10 oraz art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, ustawy prawo budowlane oraz z naruszeniem art. 140 kodeksu cywilnego. Paragraf 2 pkt 4 i 7 uchwały Nr 38/VII/2011 Rady Gminy Płoniawy-Bramura wprowadził nowe brzmienie § 30 miejscowego planu uchwalonego uchwałą nr 143/XXVIII/05 Rady Gminy Płoniawy-Bramura z dnia 9 sierpnia 2005 roku („Plan Miejscowy”), zgodnie z którym: *„Plan dopuszcza możliwość realizacji stacji bazowych telefonii komórkowej oraz masztów elektrowni wiatrowych, spełniających uwarunkowania wynikające z przepisów odrębnych i norm.”* Ponadto, zaskarżono § 15 ust. 4 Planu Miejscowego, zgodnie z którym: *„budowa farm wiatrowych musi być poprzedzona sporządzeniem analizy oddziaływania na środowisko opartej na wynikach rocznego monitoringu awifauny i chiropterofauny. Analiza musi być sporządzona przed uzyskaniem zgody na realizację przedsięwzięcia.”*

Zgodnie z art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2013 z. 594 z późn. zm.) każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego.

W niniejszej sprawie wnioskodawcy nie wykazali naruszenia ich interesu prawnego spowodowanego treścią § 2 pkt 4 i 7 uchwały Nr 38/VII/2011 Rady Gminy Płoniawy-Bramura z dnia 18 maja 2011 roku. Wnioskodawcy argumentowali naruszenie interesu prawnego poprzez fakt, że są właścicielami nieruchomości rolnych położonych na terenie sołectwa Bobino-Grzybki oraz w związku z tym, są narażeni na wszelkie ograniczenia i uciążliwości związane z realizacją w sąsiedztwie ich nieruchomości elektrowni wiatrowych.

Lokalizacja elektrowni wiatrowych w sąsiedztwie nieruchomości Wnioskodawców nie jest przesłanką stanowiącą o istnieniu interesu prawnego w skarżeniu przedmiotowej uchwały. W szczególności, w chwili obecnej nie toczą się postępowania dotyczące realizacji tego typu inwestycji na nieruchomościach należących do Wnioskodawców, nie jest również planowana lokalizacja takich elektrowni wiatrowych w przyszłości. Grunty rolne posadowione w pobliżu elektrowni wiatrowych nadal będą wykorzystywane zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem, w tym przeznaczeniem w Miejscowym Planie. Nie ma zatem podstaw do przewidywania spadku wartości gruntów w związku z realizowaną inwestycją. Natomiast działki, na których będą posadowione elektrownie wiatrowe zyskają nawet na wartości, gdyż będą źródłem stałego dochodu w postaci czynszu dzierżawnego.

Zaskarżony § 2 pkt 4 i 7 uchwały Nr 38/VII/2011 Rady Gminy Płoniawy-Bramura nie zmienił przeznaczenia działek gruntu, które są własnością wnioskodawców. Zmieniony § 30 Planu Miejscowego dopuszcza w części ogólnej dotyczącej zasad obsługi w zakresie infrastruktury technicznej w gminie, możliwość lokalizacji elektrowni wiatrowych, o ile spełniają one uwarunkowania wynikające z przepisów odrębnych i norm. Miejsce usytuowania powyższego przepisu w ogólnych uregulowaniach Miejscowego Planu oraz uwarunkowanie lokalizacji takich urządzeń od spełnienia wszelkich norm prawych i przepisów obowiązującego prawa, wyklucza naruszenie interesu prawnego Wnioskodawców.

Postanowienia Planu Miejscowego dotyczące szczegółowego zagospodarowania i zabudowy poszczególnych terenów wyznaczonych na rysunku Planu Miejscowego określonymi symbolami, wskazują na szczegółowe uwarunkowania dotyczące lokalizacji poszczególnych funkcji terenu. Natomiast, ewentualne naruszenie interesu prawnego Wnioskodawców nie wynika ze zmiany Miejscowego Planu w zakresie przepisów ogólnych norm określonych w Planie Miejscowym, wprowadzonych treścią treści § 2 pkt 4 i 7 uchwały Nr 38/VII/2011 Rady Gminy Płoniawy-Bramura z dnia 18 maja 2011 roku, który ponadto zakłada realizację inwestycji w zgodzie z obowiązującym prawem i normami obowiązującymi w tym zakresie.

Organom gminy przysługuje prawo władczego rozstrzygnięcia, w zakresie przeznaczenia określanego obszaru gminy na określone cele. Wynika to z koncepcji władztwa planistycznego gminy, mającego swoje oparcie w przepisie art. 6 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. W zakresie, w jakim ograniczenia wprowadzone przez radę gminy, są w odpowiedniej proporcji do celów koniecznych do zapewnienia racjonalnej gospodarki przestrzennej, nie można skutecznie kwestionować prawa do wprowadzenia przez gminę

określonych ograniczeń (*por. wyrok NSA z dnia 26 kwietnia 2012 roku, sygn. akt II OSK 337/12*).

W konsekwencji, powyższych norm prawnych, niezasadny jest zarzut naruszenia interesu prawnego mającego oparcie w art. 140 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku, Kodeks Cywilny (Dz.U.2014.121 j.t.), stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego właściciel może, z wyłączeniem innych osób, korzystać z rzeczy zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem swego prawa, w szczególności może pobierać pożytki i inne dochody z rzeczy. Pozbawienie właściciela części atrybutów korzystania lub rozporządzania rzeczą nie musi oznaczać ingerencji w istotę jego prawa własności.

Wzywający powołują się na naruszenie interesu prawnego polegającego na braku zapewniania dostępu do drogi publicznej, ochronę przed pozbawieniem możliwości korzystania z wody, kanalizacji, energii elektrycznej i ciepłej oraz z środków łączności, dopływu światła dziennego do pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi, ochronę przed uciążliwościami powodowanymi przez hałas, wibracje, zakłócenia elektryczne i promieniowanie oraz ochronę przed zanieczyszczeniem powietrza, wody i gleby. Z wezwania nie wynika jednak, w jaki konkretnie powołany sposób zaskarżona uchwała Rady Gminy narusza powyższe prawa. Zmiana treści części ogólnej planu nie wpływa w szczególności na dostęp do drogi publicznej na działkach Wzywających. W zakresie innych uciążliwości podjęcie uchwały nie narusza interesu skarżących, ewentualne uciążliwości w zakresie wpływu na środowisko, są badane na etapie postępowań administracyjnych, w tym w trakcie przeprowadzania oceny oddziaływania danej inwestycji na środowisko.

Z powodu braku wykazania przez Wnioskodawców naruszenia ich interesu prawnego, wezwanie nie zasługuje na uwzględnienie. Niezależnie od braku naruszenia interesu prawnego Wnioskodawców, nie stwierdzono naruszenia obiektywnego porządku prawnego poprzez uchwalenie zmian w planie zagospodarowania przestrzennego Gminy Płoniawy-Bramura wprowadzonych uchwałą Nr 38/VII/2011 Rady Gminy Płoniawy-Bramura z dnia 18 maja 2011 roku.

Wnioskodawcy zarzucili naruszenie przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, art. 15 ust. 2 pkt. 1 i 10 Planu Zagospodarowania dotyczący obowiązku określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego przeznaczenia terenów oraz linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Zaskarżone przepisy ustawy, umieszczone są w części ogólnej Planu Miejsowego i dotyczą ogólnego

uprawnienia do lokalizacji elektrowni wiatrowych. Plan Miejscowy określa w sposób prawidłowy tereny o różnym przeznaczeniu oraz linie rozgraniczające.

Zarzut dotyczący naruszenia przepisów z zakresu ochrony gruntów rolnych również jest nieuzasadniony. Zgodnie z § 30 Miejscowego Planu, dopuszczalna jest lokalizacja masztów elektrowni wiatrowych, pod warunkiem spełnienia uwarunkowań wynikających z przepisów odrębnych i norm. Zmiana wprowadzona treścią § 2 pkt 7 uchwały Nr 38/VII/2011 Rady Gminy Płoniawy-Bramura z dnia 18 maja 2011 roku, nie narusza przepisów obowiązującego prawa dotyczących lokalizacji elektrowni wiatrowych na gruntach rolnych, przepisy prawa zawężają możliwość lokalizacji elektrowni wiatrowych na takich terenach. Na gruncie obecnie obowiązującego prawa, lokalizacja elektrowni wiatrowych wymaga spełnienia określonych wymagań wskazanych przepisami prawa, przykładowo określonych w ustawie z dnia 3 lipca 1995 roku o ochronie gruntów rolnych i leśnych (tj. z dnia 18 lipca 2013 roku Dz. U. z 2013 roku poz. 1205).

Zgodnie z art. 20 ust.1 Ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w brzmieniu mającym zastosowanie do zmiany Planu Miejscowego, która weszła w życie na mocy uchwały Nr 38/VII/2011 Rady Gminy Płoniawy-Bramura z dnia 18 maja 2011 roku, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego powinien być zgodny z zapisami studium. Po analizie zapisów Planu Miejscowego oraz studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Płoniawy-Bramura z 1999 roku („**Studium**”), Rada Gminy stwierdziła zgodność zapisów obu dokumentów. Na terenie gminy Płoniawy-Bramura dopuszczalna jest lokalizacja urządzeń infrastruktury technicznej, co potwierdzają zarówno zapisy Studium, jak i Planu Miejscowego.

W trakcie uchwalania Studium, polskie prawo nie definiowało pojęcia odnawialnych źródeł energii. Definicja została wprowadzona do polskiego prawa dopiero nowelizacją z dnia 24 lipca 2002 roku o zmianie ustawy – Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 135, poz. 1144). Obowiązek wyznaczania miejsc lokalizacji odnawialnych źródeł energii w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego oraz w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, został wprowadzony ustawą z dnia 6 sierpnia 2010 roku o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 155, poz. 1043). W konsekwencji, przed wejściem w życie powyższych przepisów prawnych, odnawialne źródła energii były kwalifikowane jako obiekty infrastruktury technicznej.

Zgodnie z Planem Miejscowym na terenach funkcjonalnych dopuszcza się: wszelkie zagospodarowanie, zabudowę oraz urządzenia służące do odprowadzania ścieków, dostarczania wody, ciepła, energii elektrycznej, gazu, umożliwiające wymianę informacji oraz

inne obiekty techniczne niezbędne dla prawidłowego zaspokajania potrzeb mieszkańców. Również postanowienia Studium dopuszczają lokalizację urządzeń infrastruktury technicznej.

W najnowszym orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego utrwalił się pogląd, potwierdzający możliwość uznania elektrowni wiatrowych za urządzenia infrastruktury technicznej. Wystarczy chociażby wskazać na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lutego 2014 roku w sprawie o sygn. II OSK 2129/12, w którego uzasadnieniu Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że: *„pojęcie infrastruktury nie ogranicza się jedynie do urządzeń służących do przesyłu energii elektrycznej, ale także obejmuje urządzenia, które służą do jej wytwarzania.”* Tyma samym elektrownię wiatrową, jako jednostkę wytwórczą należy uznać, za urządzenie infrastruktury technicznej.

Co do sposobu przeprowadzenia wykładni pojęcia „infrastruktury technicznej” jednoznacznie wypowiedział się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu, który w wyroku II SA/Po 758/10 z dnia 26 listopada 2011 roku jednoznacznie stwierdził, że elektrownie wiatrowe mogą być uznane za urządzenia infrastruktury technicznej, cyt.:

„.... Rozstrzygnięcia zatem wymaga, czy w pojęciu "urządzenia infrastruktury technicznej", których lokalizacja nie wymaga spełnienia wymogów wynikających z zasady dobrego sąsiedztwa, mieści się pojęcie "urządzeń infrastruktury energetycznej", do których zaliczyć można między innymi elektrownie wiatrowe, jako obiekty stanowiące funkcjonalną całość złożoną z części budowlanych (w postaci między innymi fundamentów oraz wieży lub masztu) oraz urządzeń technicznych takich jak generator, rotor z gondolą, wirnik, skrzynia biegów, komputer sterujący, transformator, rozdzielnia energetyczna, instalacja alarmowa zdalnego sterowania.

W ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym brak jest przy tym definicji legalnej "urządzeń infrastruktury technicznej". W celu ustalenia znaczenia pojęcia "urządzenia infrastruktury technicznej" niezbędne jest zatem zastosowanie reguł wykładni prawa. Podstawowym rodzajem wykładni przepisów prawa jest zaś wykładnia językowa (gramatyczna), której reguły nakazują, w przypadku braku definicji legalnej danego pojęcia, nadawać mu znaczenie możliwie najbliższe potocznemu rozumieniu danego wyrazu lub zwrotu. Według zaś "Uniwersalnego słownika języka polskiego" Wyd. Naukowe PWN pod red. prof. Stanisława Dubisza, Warszawa 2006 infrastruktura to urządzenia i instytucje usługowe (np. w dziedzinie transportu, oświaty, ochrony zdrowia) niezbędne do należytego funkcjonowania życia społecznego i produkcyjnych działów gospodarki. (porównaj wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 30 października 2008 roku sygn. akt II SA/Ke 343/08). Zauważyć należy, iż słowo infrastruktura pochodzi od dwóch słów w

języku łacińskim infra stanowi pierwszy człon wyrazów złożonych odpowiadający polskiemu pod, poniżej i struktura (structura) oznacza układ i wzajemne relacje elementów (części) stanowiących całość np. budowy, ustroju, struktura kryształu, struktura społeczna, agrarna itp. Infrastruktura wspiera działalność produkcyjną, służy rozwojowi produkcji i konsumpcji, choć sama nie bierze bezpośredniego udziału w produkcji. Elektrownia wiatrowa - jako obiekt składający się z urządzeń technicznych i części budowlanych urządzeń technicznych - jest zaś niezbędna do świadczenia dostaw energii elektrycznej wytwarzanej z wiatru, Energia elektryczna jest bowiem konieczna do funkcjonowania współczesnego społeczeństwa (w tym także społeczności wiejskich), w tym zarówno do funkcjonowania gospodarstw domowych, jak i produkcji przemysłowej, jak i rolniej i hodowlanej. Nadto zdaniem orzekającego w niniejszej sprawie Sądu w tym względzie można odnieść się pomocniczo do definicji zawartej w art. 143 § ustawy z dnia 21.08.1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2000 roku, Nr 46, poz. 543 ze zm.). Ustawodawca zaliczył w tym przepisie do urządzeń infrastruktury technicznej budowę drogi oraz wybudowanie pod ziemią, na ziemi albo nad ziemią przewodów lub urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłowniczych, elektrycznych, gazowych i telekomunikacyjnych. Mając na uwadze charakter planowanej inwestycji, polegającej na budowie elektrowni wiatrowej w postaci zespołu 3 turbin wiatrowych o mocy 2MW każda oraz przyłącza elektroenergetycznego służących do produkcji energii elektrycznej, niezbędnej do należytego funkcjonowania społecznego i gospodarczego, zasadnym jest, zdaniem składu orzekającego, zaliczenie tego rodzaju urządzeń do urządzeń infrastruktury technicznej.... "

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 21 kwietnia 2010 roku, sygn. II OSK 310/10 potwierdził, że pojęciu „infrastruktura techniczna” określonej w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, mieści się pojęcie „infrastruktury energetycznej”, której obiektem są elektrownie wiatrowe stanowiące funkcjonalną całość z urządzeniami i sieciami przesyłowymi.

W konsekwencji należy uznać, że zarzut dotyczący braku zgodności Planu Miejscowego z zapisami Studium jest całkowicie bezpodstawny.

W większości, powołane przez Wzywających orzeczenia, które prezentują stanowisko odmienne i nie uznają elektrowni wiatrowych za urządzenia infrastruktury technicznej, zostały uchylone przez Naczelny Sąd Administracyjny (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 9 maja 2012 roku, sygn. II SA/Gd 604/11 – uchylony został wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego, sygn. II OSK 2129/12 II; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy, z dnia 20 października 2011 roku,

sygn. SA/Bd 371/11 został uchylony wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego, sygn. II OSK 567/12).

Wzywający podnieśli, że istniejąca na terenie Gminy-Płoniawy Bramura infrastruktura techniczna w zakresie energetyki jest wystarczająca i nie wymaga zapewnienia dodatkowych możliwości rozwoju poprzez wprowadzenie obiektów związanych z zaopatrzeniem w energię ze źródeł alternatywnych. Powyższe argumenty nie są zgodne z prawdą i z obowiązkami ustawowymi ciążącymi na gminie. Gmina ma obowiązek zapewniać zaopatrzenie w energię elektryczną również w perspektywie wieloletniej, co zostało wyrażone w Studium w części dotyczącej Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego, przede wszystkim w części VIII. Kierunki Rozwoju Elektroenergetyki. Na gminie w szczególności ciąży obowiązek zapewnienia rozwoju energetyki odnawialnej, co wynika z norm i dokumentów ogólnokrajowych, jak i zobowiązań unijnych.

Dokumentem strategicznym dotyczącym rozwoju energetyki państwa jest Polityka energetyczna Polski do 2030 roku, uchwalona przez Radę Ministrów w dniu 10 listopada 2009 roku. Zgodnie z powyższym dokumentem, priorytetem państwa jest zapewnienie osiągnięcia przez Polskę do 2020 roku co najmniej 15% udziału energii z odnawialnych źródeł w zużyciu energii finalnej brutto, w tym co najmniej 10% udziału energii odnawialnej zużywanej w transporcie. Powyższe cele wynikają bezpośrednio z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady numer 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 roku w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE. Cele strategiczne zostały następnie przeniesione na grunt polskiego prawa poprzez określenie obowiązków w zakresie udziałów ilościowych energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 18 października 2012 roku w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii (Dz. U. 2012 poz. 1229).

Obowiązek realizacji powyższych strategicznych celów państwa ciąży również jednostkach samorządu terytorialnego, w tym na gminach będących podstawowymi jednostkami samorządowymi w Polsce zgodnie z art. 164 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U.2013.594 j.t), do zadań własnych gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty, w tym sprawy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną i ciepłą oraz gaz. Powyższe obowiązki zostały również opisane w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (Dz. U. 2012 poz. 1059 tekst jedn.), która stanowi że gminy są zobowiązane

do planowania i organizacji zaopatrzenia w energię elektryczną na obszarze gminy. Również Gmina Płoniawy-Bramura ma obowiązek realizować te cele poprzez kształtowanie polityki na poziomie lokalnym.

W związku z powyższym podjęcie niniejszej uchwały o odmowie uwzględnienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa jest konieczne i uzasadnione.

PRZEWODNICZĄCY
RADY GMINY

Zbigniew Tomaszewski

